

Aşk Ne mi Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Kasım 2020

Bir düşün yalancısıyım, hafız ve hafızamı asla zorlamadan yazarken sanıyorum ki hayal mahsulüymüş sevimlik elbet yanıldığının ertesi ve işte yeniden gözüm açık binlerce düş görmeye hazırlandığım o kutsal zaman dilimi elbet aşkın tefrikası.

Aşk ne mi, hafız?

Bilsem de söylesem keşke.

Ya da söylediklerime ben inansam, hafız iyi de ne malum inanmadığım?

Geceye kramp girdi aslında kalemin gözüne kıymık kaçtı aslında kıyamadığım bir mizansen elbet artık kendimi yok saymaktan vazgeçtiğim ve işte serdiğim o masa örtüsü elbet yemek masasına değil masa üstümde kayıtlı tüm yazılara üstelik gözleri açılmamış ve kimisi henüz görücüye çıkmamış...

Benim çeyiz sandığım da masa üstümde serili, hafız ve alacalı bulacalı düşlerimi de katkı yaptım mı gerçeklere...

Gerçi böylesi bir süreçte neyin düşünüyür kuracaksam ama mademki ben bir hayalperestim...

Misal, maskesiz yaşamaya geçmeyi diliyoruz gerçi her zaman var/mış o maskeler bir tek şimdiden ibaret değil en çok da dolu dolu gülmeyi özledim elbet maskemin içinden ama sakladığım bir şey de yok iken.

Mevsim Nevbahar sanki.

Mevsim aşkın rüzgârı ile ısıtıyor insanı gerçi akla zarar ama...

Ne yani, ben üşüdüğümde ısınıyorum ya da tam tersi.

Ne zaman ısınsam buzullar eriyor sanırım manevi sıcaklığın erittiği buzullar bunlar ya da görünmeyen buz kitlesi iyi de bunca cümle ve şiir hala görünmeyen mi kaldı?

Kalmaz mı hafız? Sen benden iyi bilirsin hem ne zamanki sırtıma kaleme ve aşka dayasam artık kimse duvarın öte tarafında hareketlerime ve sözcüklerime kulak kesilenler.

Hayli hoyrat günler son zamanlarda beni hırpalayan ama eskisinden güçlüyüm hafız elbet senin eşliğinde bir de hafızamda kayıtlı bilgiler gerçi tek bildiğim hiçbir şey bilmediğim aforizması ile pek bir içli dışlıyım ama ve insan gerçek manada her gün yeni şeyler öğreniyor ve...

Devamını boş ver hafız hatta sana boş verdiğim bu defteri beraber dolduralım da günümüzü değerli kılalım.

Sözcüklerim efkârımı gömdüğüm ve aşkın minvalinde gördüğüm bunca şey en çok da hiçliğime tutunduğum ama varlığım aslında bir boşluktan ibaret olmadığını görmek gerçekten de mutluluk verici.

Özveri, hafız bir de önsezilerim gel de ayıkla pirincin taşını.

Hepsini unutamam o zaman ve kısaca ön söz diyelim tüm yazdığımı ve işte geceyi de disipline ettik mi ölü günün ruhu da huzura erecek.

Ölümlerimin arkasından rahmet okuduğum.

Ölü günün arkasından ise dikte ettiğim duygularım ve devasa parantezle şerh düştüğüm sanırım kümelerin birbiriyle eşleştiği sonra da öz alt küme hesabı yapıp neye denk düştüğüm ya da neyden müteşekkil isem elbet günün ihbarı iken here geceme damga vurmanın verdiği mutluluğu hiçbir şeye

değişmezken...

Lügatimi sandıktan çıkardım ve yerine koyabildiğim kadar şiirlerimden koydum üstelik ben asla şiir yazdığımı filan iddia etmezken lakin öylesine doluyorum ki gün içerisinde ve şiir başlığı altında yazmadan olmuyor hafız ve sevmeden de asla zaman geçmiyor daha doğrusu hayatın tadını ben böyle çıkarıyorum.

Yüreğimi haraç mezar satmadım hem ama ben acılarımı örüp yüreğimle eşleştirip adeta gönül tezgâhında sunmalıyım hissettiklerimi elbet okuyucunun huzuruna çıkmanın bende yarattığı o mucizevi değişim.

Gerçi daha çok yol var kat etmem gereken hele ki sen koca ömrü katlet şimdi de kolaysa kat çık her gün her saat her an.

Anmakla iştiğal olsam da dünümü.

Ar bildiğim mademki yaşamın kıyısından geçerken daldığım o balta girmemiş orman gerçi duygu girmemiş orman diye düzeltmeliyim çünkü insanların ruhları bazen bakir adalar gibi: ne iniş ne çıkış sadece düz bir çizgide gidip geldikleri elbet sabit fikirli ve ön yargılı insanlar üstelik günden güne artan bir şekilde.

Şekil A'da olan her şeyi görmezden gel, hafız çünkü duyguların şekli şemai yok en azından bir zaman diliminde olan biteni kâğıda döküyorum da resmi bir kimlik kazandırıyorum sözüm ona gerçi yazılan ne noter tasdikli ne de bir kimlik numarası var hele ki e-şifresi olmadı mı yazanın ya da yazmanın sunumu iken uçuşa geçtiğim duygusu...

Bir boyuttan diğerine s/üzüldüğüm üstelik katıksız hissedip yokluğumu varlığa dönüştürdüğüm...

Hiçlik makamından terfi etmenin zamanı gelmedi mi, hafız hele ki dün yaşadıklarım?

Mademki kendine olmayan saygısıdır insanı hiç yapan...

Sahi, kim demişti?

Kendime duyduğum saygı ve sevgi değil mi peki hiçliğimi kabullendiğim sonra da eklediğim vasıflar ama Allah katında aciz bir kul olmanın da verdiği inanılmaz haz en çok severken en çok yazarken bir de en çok canım yanarken...

Dumanı üstünde gecenin üstelik gece henüz sonlanmadan üç beş dumanlı yazı da kaleme almalıyım sonuçta bu, benim seçimim ve beni bana sunan ötesinde huzurun adresi, hafız...

Bildiklerimi sen de biliyorsun gel gör ki; sen hala bana bildiğin her şeyi öğretmedin: tamam, tamam, mademki her şeyin bir zamanı var demek oluyor ki seninle daha çok sohbet ederiz.

Bir firari olduğumu sen de biliyorsun elbet dünyadan firar etmiş gözüksen de ben başka dünyalarda salınıyorum gün boyu en azından kendimi huzurlu ve mutlu hissetmediğim elbet gölgelerin boyu bir uzuyor bir kısalıyor çünkü denk düştükleri bir varlıkları yok her ne kadar kendilerini vazgeçilmez ve en tepede addetseler de.

Bense yere göğe sığamıyorum gerçi bazen bir nokta kadar küçük hissediyorum kendimi ama sevdiğim bir ben var olmaya başladı içimde üstelik hayatı da daha çok sevmeme vesile üstelik canım yanarken ve kimi zaman kalemin de gözüne kıymık batarken gerçi gözüme kaçan tozu da es geçmemeli gerçi toz denen acı iken ve kimi acı insanı da hayatı da toz duman ederken.

Ama benim de tozu dumana kattığım zamanlar hiç olmadı mı?

En azından hiçliğime kani iken defalarca.

Beni var eden Rabbime nasıl ki sığındım ilk günden beri artık sabırla bekliyorum üstelik neyi beklediğimi de bilmezken, hafız...

Ve sen, mademki bildiklerini fısıldamıyorsun demek oluyor ki daha vakit var.

Neyin yansıması mı?

En azından yanıltmadan yaşamak adına üstelik yanılısam da defalarca.

Sözcüklerime ettiğim nasihatler tam da senin bana telkin ettiği gibi yoksa nasıl dayanırdım ben? Sahi, en son ne dedin?

“İnadına aşk, inadına özgürlük, inadına yaprak...

Ağacın utandığı çığlığı şiir fısıldar” (Alıntı)

Demek oluyor ki yazmama vesile olan bunca fısıltı bir şekilde kağıda dökülmeli ki bildiklerimi paylaşayım insanlarla ve de bilmediklerimi yeni baştan öğreneyim...

Ne güzel demiş şair elbet sen de, hafız:

İnadına sevmek gibisi yok işte üstelik üstüme geçirdiğim cüppemle inadına bir yaprak gibi savrulurken bir o yana bir bu yana oysaki ait olduğum o ağaç bana her halükarda kucak açmışken hele ki mucizelerin varlığına hep de inanmışken...

Uçuşsam da yaprak gibi benliğimle dönüp dolaşıyor ve teslim oluyorum ağacıma hem ağaçlar ayakta ölmez mi, dercesine gerçi yaşamak ve yazmak için daha çok vakit lazım bana en azından izafi ölümler neticesinde yeniden doğmama vesile olan şiirlere ve acılara şükürler olsun, hafız...